

ανάπτυξη, η [anáptiksi] ουσ.

Παρακολουθούμε εντόνως από τις 20 Μάρτη, αλλά συνολικά εδώ και χρόνια, τον αγώνα των κατοίκων της ΒΑ Χαλκιδικής (αλλά και του Κιλκίς και της Αλεξανδρούπολης) ενάντια στη λεηλασία της φύσης και κατ' επέκταση των ζώων τους.

Επιλέξαμε να ανοίξουμε την υπόθεση των μεταλλείων χρυσού στο σύλλογο μας, γιατί θεωρούμε ότι αποτελεί μια καλή ευκαιρία να επεξεργαστούμε και να αποδομήσουμε τη λογική τέτοιων επενδύσεων, οι οποίες λόγω της περιόδου που διανύουμε προβάλλονται εκβιαστικά ως απαραίτητες για την επιβίωση μας και σωτήριες για την «ανάπτυξη του τόπου μας», οδηγώντας όμως εντέλει μόνο σε περαιτέρω εκμετάλλευση μέσω μιας πρόσκαιρης, ατομικής, μα σίγουρα καταστροφικής για το μέλλον, «ανάσας απ' τα προβλήματά μας» και σε κοινωνική διάλυση στο όνομα του κέρδους.

Επιπλέον, οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις θα είναι εμφανείς και στη Θεσσαλονίκη, η οποία βρίσκεται σε ευθεία απόσταση 80km από τα σχεδιαζόμενα μεταλλεία, γεγονός που δεν εμποδίζει την αέρια μεταφορά των ρύπων σε περίπτωση ατυχήματος. Ανεξαρτήτως, όμως, από την εγγύτητα και τους ισχυρούς δεσμούς με τη Χαλκιδική, η καταστροφή του υδροφόρου ορίζοντα, η δηλητηρίαση του εδάφους και η αποψίλωση του δάσους είναι θέματα που (πρέπει να) μας αφορούν.

Για τους παραπάνω λόγους, αλλά και για λόγους κοινωνικής αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους κατοίκους των περιοχών που θα πληγούν άμεσα, στεκόμαστε ενάντια στην κατασκευή των μεταλλείων, υιοθετώντας αυτό τον αγώνα ως δικό μας.

Ένα σημαντικό στοίχημα για εμάς, λοιπόν, είναι να αποδομηθεί στις συνειδήσεις όλων μας το ιδεολόγημα της ανάπτυξης. Αυτής της πολυδιαφημισμένης από τα ΜΜΕ ανάπτυξης, η οποία είχε ως στόχο να τονώσει το μνημόνιο και απέτυχε, και η απουσία της οποίας είναι το κύριο πρόβλημα της «Ελλάδας μας». Πρέπει να είναι ξεκάθαρο σε όλες & όλους μας ότι ανάπτυξη σημαίνει περισσότερη κερδοφορία για το κεφάλαιο ή ισοδύναμα αποδοτικότερη εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης και της φύσης (σε περιπτώσεις όπως των μεταλλείων).

Στη συγκεκριμένη συγκυρία η ανάπτυξη θεωρείται αυτοσκοπός για να μπορέσουμε να βγούμε από την κρίση και προτείνονται μια σειρά από μέτρα για μια «δεξιά» ή «αριστερή» επίτευξή της. Τι σημαίνει όμως «έξοδος από την κρίση» για έναν επιχειρηματία και τι σημαίνει αυτή η έξοδος για έναν απλό εργαζόμενο; Για τον πρώτο προφανώς σημαίνει την αποκατάσταση της ομαλότητας της καπιταλιστικής σχέσης και την επανατοποθέτησή της σε νέες, «αναδιαρθρωμένες» βάσεις, οι οποίες θα διασφαλίζουν ομαλούς ρυθμούς στην κερδοφορία του. Για τον δεύτερο, όμως, δεν υπάρχει καμία προοπτική σε ένα τέτοιο μέλλον. Το κράτος πρόνοιας ξέφτισε και μαζί του ξεθώριασε κάθε ψευδαίσθηση για μια φιλικότερη διαχείριση της κοινωνικής αναπαραγωγής. Όταν, λοιπόν, κράτος και κεφάλαιο έχουν παραιτηθεί από κάθε πτυχή της κοινωνικής αναπαραγωγής (τόσο με την άμεση περικοπή των μισθών, όσο και με την έμμεση επίθεση σε υγειονομική περίθαλψη, λογαριασμούς, επιδόματα και κάθε είδους προνόμιο), όταν είναι ξεκάθαρο πως κάποιοι απλά περισσεύουν (οι μετανάστες που «δεν χωράνε», οι οροθετικές που αποτελούν «κίνδυνο για τη δημόσια υγεία» και οι άνεργοι που έχουν πεταχτεί εκτός της μισθωτής σχέσης), εμείς δεν βλέπουμε κανένα λόγο να επιθυμούμε την ανάπτυξη για μια έξοδο από την κρίση που τελικά χωράνε λίγοι.

Πατώντας σε αυτήν την αναγκαιότητα για ανάπτυξη, λοιπόν, επιχειρείται η προσπάθεια κατασκευής μεταλλείων χρυσού στη Χαλκιδική. Αυτά θα προκαλέσουν μια τεράστια φυσική καταστροφή, την οποία δύσκολα θα δεχόταν η τοπική (και ευρύτερη) κοινωνία σε μια διαφορετική συγκυρία. Τα διλήμματα, όμως, μπαίνουν πλέον εκβιαστικά (διλήμματα ψεύτικα, σύμφωνα και με όσα λέμε πιο πάνω) και τα περιθώρια για αντιδράσεις είναι πιο στενά τη στιγμή που μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας διαπραγματεύονται την επιβίωσή τους. Αυτός είναι και ο λόγος που μια μερίδα της τοπικής κοινωνίας επιθυμεί την κατασκευή των μεταλλείων, αφού αυτά θα προσφέρουν κάποιες θέσεις εργασίας για τα επόμενα χρόνια. Αναγνωρίζουμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συμβαίνει αυτό, αλλά από την άλλη δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε ότι οι ατομικές λύσεις που προσφέρει η κατασκευή των μεταλλείων δεν είναι δυνατόν να βάζουν σε δεύτερη μοίρα το κοινωνικό σύνολο, το οποίο θα δεχθεί τις επιπτώσεις (οι οποίες συμπεριλαμβάνουν και την διάλυση της πρωτογενούς παραγωγής της περιοχής που συγκεντρώνει αγροτικές, κτηνοτροφικές, μελισσοκομικές, αθλητικές εργασίες, καθώς και εργασίες υλοτομίας). Δεν μπορούμε να μην αποδοκιμάσουμε ανθρώπους που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των επιχειρήσεων και την ανάγκη «της χώρας μας» για ανάπτυξη (αναπαράγοντας και το ιδεολόγημα της εθνικής ενότητας). Και φυσικά δεν είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε το κεφάλαιο ανενόχλητο, να περιφράσσει τους φυσικούς πόρους και να τους λεηλατεί για όσο αυξάνουν την κερδοφορία του. Θέλουμε να αντιμετωπίζουμε την περίοδο της κρίσης, ως μια περίοδο που οξύνει τις αντιφάσεις και μπορεί να παράξει ρήξεις με το υπάρχον, προεικονίζοντας ένα διαφορετικό μέλλον και όχι ως μια περίοδο που υποκύπτουμε στις ορέξεις της κυριαρχίας.